

izkuša objeti svojega sovražnika s kremplji. Vendar sovražnikov nima dosti, ker menda ne diši nobeni živali; pri njihovi slabotni obrambi bi jih tudi kaj hitro iztrebili jaguarji in velikanske kače ameriških pragozdov.

Znabiti da imajo živali med seboj pomenek, da puste lenivca, naj pase svojo lenobo v tako živem pragozdu! Znabiti pozabljajo na lenuha pri vseobčem življenju... Saj spada po vsej priliki jako malo v pragozd, tako je drugačen od njega. Še celo sami bi skoro pozabili ob njem in njegovih samotarskih tovariših, da stojimo sredi polnega življenja, ki nas navdaja z mislijo, da smo sredi prirodnega raja.

Raj je pragozd tudi za človeka, ki je prevzel iz njega toliko dobrot. Pragozd mu je dal plod za kakao in čokolado, v pragozdu si črpa iz posebnega drevesa gumi, od tukaj je presadil dišečo vanilijo in še druge koristne in krasilne rastline. V pragozdu pa si je podjarmil tudi živalstvo. Papige uči govoriti v svojih stanovanjih človeške govorice, jaguar sam mu mora prepuščati svoj lepi porisani kožuh, in mnoge živali mu morajo dajati tečne pečenke.

Tako je vdrl človek v pragozd s silo, največkrat si je pridobil korak za korakom pot šele s sekiro v roki, da je trebil pred seboj grmovje in mnoge zavijalke, a uklonil se mu je tisoč in tisočletni pragozd v vsem svojem veličanstvu.

Pod odejo.

Pod belo odejo
noč sanje je skrila,
jih skrbno povila
je v svileno prejo.

Je duša drhtela
in sanjala sanje...
Vse boli brezdanje
v njih je prebolela.

Noč v dan je izlila
vse boli in sanje.
Nasmehnil se dan je,
in pomlad je vzknila.

Vinko Klanšek.

Jutranjemu solncu.

Solnček jasni,
solnček krasni,
bodi mi pozdravljen!
Zopet si poživil gaje,
trate in polje smehljuje...
Spet zrcališ lesketaje

v biserih se rose čarne,
vpiraš v svet poglede žarne...
Solnček, solnček,
o, pozdravljen!
V mladem jutru,
mi proslavljen!

Minka Severjeva.